

schen, en door de concentreering aller arbeidsmiddelen tot de hoogste macht kan verhoogen. Omdat het ze alleen maar voor de machtigsten regelen moet.

Het kan de fabrieken en productiemiddelen niet onteigenen om de hoogste productie te bereiken. Het kan het Kapitaal, den rijkdom niet onteigenen, om alle armen en werkloozen en hungerigen te helpen.

Het kan zijn schulden niet annulleeren, om de renten op te heffen.

Het kan zichzelf niet zulke zware belastingen opleggen, als nu noodig zou zijn.

Het kan de oorlogstoerusting niet opgeven, en het hierdoor vrijwordende kapitaal voor den productieven arbeid gebruiken.

Het kan niet eens de weelde opheffen, om ten minste dit kapitaal vrij te maken.

Het Kapitaal kan dit niet, juist omdat het door meerwaarde voortgebracht, en meerwaarde voortbrengende meerwaarde voor privaat-bezitters is, omdat het voor de meerwaarde, dat wil zeggen voor zich zelf zorgen moet.

Het kan zich zelf, het kan zijn levende productiekrachten nu niet op voldoende, voor den nood voldoende wijze weer oprichten, omdat het zich zelf is.

Het kan zich zelf niet weer oprichten, niet nieuw grondvesten, omdat het zich zelf is.

Het blijkt dus dat het kapitaal in een krisis geraakt is, waaruit het zich niet meer bevrijden kan.

Het blijkt, dat de vernietiging van zijn eigen levende en doode productiekrachten door den oorlog tot een krisis geworden is uit welke slechts de Revolutie voortkomen kan, waaruit slechts de Revolutie de productiekrachten nieuw oprichten kan.

Het blijkt, dat het Imperialisme de boei is, dien het Kapitaal zijn productiekrachten aanlegt, en waarvan het zich zelf niet bevrijden kan, dien het zelf niet verbreken kan.

Uit welken het Proletariaat het bevrijden moet.

Zeker, het Kapitalisme zal probeeren zich te bevrijden. Het zal ondanks alle moeilijkheden probeeren verder te leven. Het zal probeeren uit de puinhoopen van den oorlog een nieuwe kapitalistische maatschappij op te bouwen. Het zal hierin door de verraders, de Reformisten, Sociaal-Patriot-

ten en de pseudo-Marxisten geholpen worden. Het zal probeeren ZICH TE REDDEN.

Een oude maatschappijvorm gaat niet ten onder zonder de uiterste pogingen tot zelfbehoud.

Maar op welke wijze zal het dit probeeren?

Op een voor het Proletariaat absoluut onvoldoende wijze.

Er is slechts eene wijze, de traditioneele, de van oudsher gebruikelijke voor het Kapitaal. Door de sterkere uitbuiting, onderwerping, slavernij van het Proletariaat.

DOOR HET UITPERSEN VAN ENORME MEERWAARDE UIT HET PROLETARIAAT.

Hierin zal het door de verraders van het Socialisme, de Scheidemanns en Legiens, de Hendersons, Thomas', Van der Veldes, Turati's enz. en de valsche Marxisten, als Kautsky, ondersteund worden.

Tot het oprichten der nieuwe Maatschappij uit de ruïnes der oude, —

Tot het scheppen der nieuwe winst, grooter dan de verliezen, —

Tot de hulp aan de millioenen werkloozen, verminkten, weduwen en weezen, —

Tot de nieuwe belastingen en de renten der schulden, —

Tot de nieuwe toerusting, voor nieuw Imperialisme en nieuwen oorlog, —

Tot dit alles bestaat er slechts één middel: Nieuwe Meerwaarde. Nieuwe Meerwaarde in ongehoorde, in oneindige hoeveelheid.

Maar Nieuwe Meerwaarde kan alleen uit het Proletariaat geperst.

Men zal de arbeiders, die werk krijgen, laten werken als nog nooit te voren 1).

Men zal den millioenen arbeiders niet voldoende loon geven.

Men zal de millioenen werkloozen niet voldoende voeden.

Men zal den millioenen soldaten, die voorloopig nog in dienst blijven, niet genoeg soldij geven, om zich en hunne gezinnen te onderhouden.

Men zal de millioenen geruïneerde kleine burgers en boeren, de millioenen verminkten, weduwen en weezen niet voldoende helpen.

1) Door het Taylor-systeem bijv.

En men zal het Proletariaat, den kleinen burgers en boeren, belastingen opleggen zooals nog nooit te voren.

De Sociaal-Patriotten en Pseudo-Marxisten zullen hierin helpen. Te samen met het Kapitaal zullen zij de Regeeringen vormen, die het Proletariaat en alle lagere klassen tot slaven maken.

Welk middel heeft het Kapitalisme hiertoe?

Den Staat.

De Staat zal het Proletariaat, de arme boeren en kleine burgers, en weduwen en weezen, en verminkten DWINGEN in ellende en armoede te leven.

Hij zal probeeren een deel der arbeiders te koopen, een deel der arbeiders beter te behandelen, de arbeiders dus onderling te verdeelen.

Hij zal de productie regelen in het belang van het Kapitaal. Hij zal de burgerlijke dienstplicht in stand houden. Hij zal de fabrieken en werkplaatsen onder staatsbescherming stellen. Hij zal de arbeiders tot dwangarbeiders, tot industriële soldaten maken. Hij zal ze tot slaven maken der ondernemersbonden, der syndicaten, en trusts. Hij zal een staats-socialisme invoeren, dat de arbeiders volkomen tot slaven maakt 1).

De staat zal de allersterkste uitbuiting mogelijk maken, doordat hij het staken onmogelijk maakt.

En welk middel heeft hij om dit alles door te zetten?

Het leger.

Hij heeft het leger, hetzelfde leger, dezelfde legers die nu voor het Kapitaal strijd voeren, om imperialistische veroveringen te maken, het Duitsche, het Engelsche, het Amerikaanse leger. Hetzelfde leger, dezelfde legers, waaronder de arbeiders zich in 1914 schaarden, om elkander ten bate van het Kapitaal te vermoorden. Dit zelfde leger, deze zelfde legers, (maar nu waarschijnlijk een elite, samengesteld uit bourgeois en boeren), zullen de kapitalisten nu

1) Onder de Staats-socialistische Maatschappij verstaat men de Maatschappij, waarin de Staat vele bedrijven voor de Kapitalisten beheerscht, regelt en controleert, en in vele of alle andere bedrijven de kapitalisten door wetten en voorschriften tegen de arbeiders ondersteunt.

Het onderscheid tusschen het Staats-socialisme en het proletarische Socialisme is dus, dat het eerste de Kapitalisten almachtig en de Arbeiders tot slaven maakt, en dat het tweede de Arbeiders almachtig maakt en de geheele Menschheid bevrijdt.

gebruiken om na den oorlog de arbeiders totaal tot slaven te maken, en de nieuwe kapitalistische maatschappij op te bouwen.

Bij iedere economische, bij iedere politieke staking, bij iederen opstand, zullen de legers optreden, en met de kanonnen en geweren, die de arbeiders zelve in den oorlog maakten, gebruikten en veroverden, de arbeiders dwingen.

En dat zullen dezelfde legeraanvoerders doen, die den oorlog voerden tegen den buitenlandschen vijand: de Hindenburgs, de Fochs, de Haigs, de Perkins' 1).

In een woord: het Kapitaal, de kapitalistische heerschers zullen het Kapitaal probeeren te redden, daardoor, dat zij den staat en het leger gebruiken tot het maken van de grootst mogelijke meerwaarde voor zich, door de vreeselijkste onderdrukking, en den vreeselijksten nood van het Proletariaat.

Op die manier alleen is het mogelijk dat het Kapitaal zich redt, en een nieuwe kapitalistische maatschappij vestigt.

Maar het Proletariaat, de arbeiders en de werkelozen, de verminkten, de kleine burgers en boeren, de weduwen en weezen kunnen dit niet toelaten.

Zij moeten zich verheffen, opstaan tegen deze wijze.

En daar er voor het Kapitaal geen ander middel is dan de staat, moeten zij opstaan tegen den staat.

En daar er voor het Kapitaal geen andere wijze is, moeten zij opstaan tegen het Kapitaal zelf.

Zij moeten de revolutie maken tot opheffing van den staat, en van het Kapitaal.

De strijd tegen het Imperialisme is werkelijk geworden tot den strijd voor het Socialisme, tot de Sociale Revolutie.

Maar kan het Proletariaat datgene doen, wat het Kapitaal niet kan? Kan het dit, kan het dit beter en vlugger? Kan het al de millioenen arbeiders loon geven, en helpen? Kan het terzelfder tijd zich zelf en de geheele bevolking, en de geheele menschheid helpen? Kan het datgene wat het Kapitaal niet kan?

1) Dit is het wat Hindenburg eigenlijk meende, toen hij in een proclamatie tot de arbeiders zeide: „Denk niet aan datgene, wat na den oorlog komt”. Hij wilde zeggen: „Wacht zoolang met denken, tot ik de handen vrij heb om u te bestrijden”.

Ja, het kan het.

Het kan het, omdat de vele hindernissen, die er zijn voor het Kapitaal, voor de kapitalistische klasse, voor het Proletariaat niet bestaan.

Weliswaar is het ook voor het Proletariaat een zeer moeilijke taak, om uit een zoodanige verwoesting, uit zulke eindelooze puinhoopen een nieuwe maatschappij op te bouwen. Het proletariaat komt als het ware in een failliete zaak.

Maar het Proletariaat kan het toch veel beter en vlugger dan het Kapitaal.

Want het behoeft het Kapitaal niet te sparen. Den voorhanden rijkdom, de voorhanden productiemiddelen, kan het gebruiken voor allen, voor de geheele menschheid.

Want het kan ten eerste de productiekrachten onteigenen, en, terwijl het industrie, handel, transport, banken, en landbouw zelf in handen neemt, deze, door een kolossale, allesomvattende, centraliseerende regeling, ordenen. Daardoor zal het reeds veel meer arbeid uitsparen, veel meer arbeidsverspilling voorkomen, en aan veel meer arbeiders werk verschaffen dan het Kapitaal zou kunnen. Terwijl dit zou zorgen voor het voordeel van enkele groepen, keizers, koningen, bankiers, industrieëlen, reeders, jonkers, enz., en dus gedwongen zou zijn, daardoor alleen reeds, slechts een deel van den arbeid te regelen, en te bevoordeelen, en dus den GEHEELEN arbeid en de geheele massa der menschen verwaarloosde, zal het Proletariaat zorgen voor den geheelen Arbeid, en voor allen.

Het Proletariaat zal ook geen economischen oorlog te voeren hebben. Het zal dus den handel, het transport, den ruil internationaal kunnen regelen, wat het Kapitaal niet kan. Ook daardoor zal het veel productiever werken. Het Proletariaat zal zelfs den arbeid internationaal regelen, organiseren en centraliseeren.

Het Proletariaat zal de vermogens onteigenen, en zoo de middelen vinden om millioenen werkelozen, geruïneerden, verminkten, weduwen en weezen afdoende te helpen, en om de industrie, het transport, den handel, het crediet, overeind te helpen, te herstellen, en te vergrooten.

Het Proletariaat zal geen belastingen te betalen hebben, omdat het de schulden zal annulleeren.

Het Proletariaat zal niets voor nieuwe oorlogstoerusting,

of voor nieuwe oorlogen te gebruiken of uit te geven hebben.

Het Proletariaat zal geen uitgaven te maken hebben voor weelde.

Het Proletariaat zal, inplaats van het staatssocialisme, dat slechts den monopolisten dient, het werkelijke Socialisme invoeren, dat allen ten goede komt.

Het Proletariaat zal, door een planmatige regeling der geheele productie en distributie, en doordat het slechts het noodzakelijkste voortbrengt, en de algemeene arbeidsplicht invoert, de productie geweldig verhoogen.

Het zal dus in veel korter tijd veel beter een nieuwe maatschappij stichten, dan het Kapitalisme het zou kunnen doen.

Wij zwijgen hier van de vele andere middelen, waarmee het dit bereiken zal, die echter eerst geleidelijk komen. Van het onderwijs met productieven arbeid tot een harmonisch geheel verbonden, van de verhoogde techniek in industrie en transport, van den wetenschappelijk gedreven landbouw, van de complete beheersching der natuur en der maatschappij. Wij noemen slechts het voornaamste, noodzakelijkste, eerste.

Men ziet dus: de materiele en de psychische voorwaarden, de geestelijke nood en de stoffelijke middelen, de mogelijkheid dus, de uitvoerbaarheid der opheffing van het Kapitalisme, is aanwezig.

De nood is er, de vreeselijkste nood.

En de bedreiging met nog vreeselijker nood, met nog vreeselijker slachting in de naaste toekomst.

En de vreeselijkste onderdrukking van het geheele arbeidende volk.

En het Doel is gegeven, waarheen het arbeidende volk zich moet richten.

Want de maatschappelijke grondslag voor het Socialisme, de maatschappelijke productie en distributie, is ontstaan. De Kapitalisten zelf moeten tot het Socialisme overgaan. Zelfs de kapitalistische Staat moet na den oorlog de productie van industrie, en landbouw, het transport, en den handel regelen,

controleeren, en voor een groot deel zelf in handen nemen. De kapitalistische staat moet zelfs door reusachtige belastingen tot onteigening van een deel der vermogens overgaan. Het Proletariaat heeft dus slechts voort te bouwen op dien grondslag. Terwijl het op dezen maatschappelijken grondslag de nieuwe maatschappij opbouwt, beweegt het Proletariaat zich dus in de richting die de ontwikkeling der maatschappij reeds ingeslagen heeft, en inslaat.

En boven allen en alles, als grootste, den doorslag gevende kracht, als lichtend gesternte voor het geheele Proletariaat der wereld:

HET PROLETARIAAT IS DE EENIGE KLASSE DIE NU WERKELIJK DE MAATSCHAPPIJ WEER KAN OPRICHTEN. HET PROLETARIAAT ALLEEN KAN DAT.

Maar nog eens:

Om de productiemiddelen, om de vermogens te onteigene-
nen, om allen te helpen, en de geheele productie te regelen,
is de verovering der politieke macht, de opheffing van het
Kapitaal, en van den kapitalistischen staat, de vestiging van
het Socialisme noodzakelijk.

Maar, zal men zeggen, de Russische Revolutie is reeds gedeeltelijk mislukt, zij is door Duitschland in deelen van Rusland reeds neergeworpen, en loopt gevaar geheel te mislukken. Zal dan de West-Europeesche, de wereldrevolutie, niet ook mislukken?

Het antwoord daarop moet ten eerste zijn: De voorwaarden der West-Europeesche, en vooral der Engelsche en Duitsche revolutie, zijn geheel anders dan die der Russische. Men kan ze niet met elkander vergelijken. Het Russische Proletariaat was in verhouding tot de geheele bevolking zeer klein in getal. Rusland is geen land van proletariërs, het is in de eerste plaats een boerenland. De Revolutie heeft gezevierd door de hulp der arme boeren. En hoewel de Bolschewiki een geweldige en schitterende poging deden om de Revolutie geheel te doen zegevieren, konden zij deze economische verhouding toch niet snel genoeg veranderen, en waren zij dus nog te zwak om terstond de volkomen over-

winning te behalen, alleen tegen den aandrang aller contra-revolutionaire machten van het binnen- en buitenland. Engeland en Duitschland hebben een industrieel Proletariaat, dat alle andere klassen overtreft, en dat, wanneer het slechts de juiste tactiek volgt, allen overwinnen kan.

De Russische Revolutie is voor West-Europa een voorbeeld, een symbool, een leerares, en een voorloopster. Zij heeft den weg aangetoond. Zij heeft een program opgesteld. De eigenlijke, de werkelijk geheel proletarische Revolutie moet West-Europa zelf maken.

Maar in de tweede plaats moet gezegd worden: De Russische Revolutie is slechts, ten deele, in de Oekraïne, in Finland enz. mislukt, omdat het West-Europeesche Proletariaat nog niet opstond. Ware het West-Europeesche Proletariaat opgestaan, dan stond nu de eerste socialistische Republiek der Soviets in haar volle glans en verhevenheid 1).

Maar het West-Europeesche Proletariaat zal, (tijdens of na den oorlog) opstaan, het zal na langen strijd, met hulp der Russische Revolutie, overwinnen, en dan zal ook de volkomen overwinning van het Russische Proletariaat volgen.

Maar, zal men zeggen, de werkelijk revolutionairen zijn in West-Europa zoo weinig in getal. Zij zullen niet kunnen overwinnen. Men zie ook hier slechts weder naar de Russische Maximalisten. Ook zij waren tijdens den oorlog, vóór de Revolutie, een minderheid. De nood heeft ze tot meerderheid gemaakt. Evenzoo zal de nood de revolutionairen van West-Europa tot meerderheid maken. En dan, wij herhalen het, zullen de Russische Revolutionairen met de West-Europeesche Revolutionairen te samen overwinnen.

Maar, zal men zeggen, zijn de West-Europeesche arbeiders dan niet te klein in aantal? Zoo zij elke klasse afzonderlijk overtreffen, overtreffen alle klassen te samen niet hen?

Hierop moet geantwoord worden: de West-Europeesche

1) In het vierde hoofdstuk zullen wij de Russische Revolutie en de van haar sterk verschillende voorwaarden der West-Europeesche Revolutie uitvoerig behandelen.

proletariërs hebben een geweldige macht, alleen al door hun aantal.

In Duitschland wordt het aantal industriele arbeiders op 15 millioen gerekend. In Engeland is hun aantal in verhouding tot de bevolking nog veel grooter. Daarbij moet men dan nog de landarbeiders rekenen, die het revolutionaire Proletariaat, zooals wij zullen aantoonen, met zich sleepen kan.

En hun organisaties, de politieke en de vak-organisaties, waren geweldig. In Engeland waren 5 millioen, in Duitschland 3 tot 4 millioen man georganiseerd. En in de andere landen naar verhouding. En in alle landen van West-Europa sleepten zij in den politieken strijd reeds een reusachtig groot deel der bevolking mee. Het Proletariaat van West-Europa behoeft slechts door de zon der Revolutie beschenen te worden, het behoeft slechts aangegrepen te worden door den schok der Revolutie, en zijn geheele latente macht zal zich openbaren.

Maar kan het Proletariaat alleen de Revolutie maken?

Het staat toch alleen! Het heeft niet een andere revolutionaire klasse naast zich, zooals in Rusland de arme boeren.

Het is de minderheid.

Kan het alleen de geweldige georganiseerde kracht van het Kapitaal en van den kapitalistischen staat overwinnen en onderwerpen?

Ja, dat kan het.

Want de strijd zal nu zijn tusschen het Groot-Kapitaal, en het Proletariaat.

De strijd zal gaan om de Meerwaarde. Wie zal de Meerwaarde krijgen, in handen nemen, het Groot-Kapitaal, of de Arbeid 1)?

Twee wegen staan open: Of het Groot-Kapitaal krijgt haar, door de vreeselijkste onderdrukking van het Proletariaat, het Staatssocialisme, of het Proletariaat krijgt ze, door de invoering van het werkelijke Socialisme.

1) Nooit hadden de theoriën van Marx, die over de Meerwaarde, den Klassenstrijd, en het historisch Materialisme een grootere betekenis voor het Proletariaat, dan nu, nu het, gesteund op hem, de eindoverwinning nadert.

Het einde van den strijd hangt in West-Europa, vooral in Engeland en Duitschland, af van de lagere middenklassen. Het Groot-Kapitaal zal wel is waar gedwongen zijn zich zelf vele belastingen op te leggen.

Maar de schulden en de behoeften van den staat zijn zoo geweldig, dat het, om het behoud en de uitbreiding van het Kapitaal of het Kapitalisme te verzekeren, ALLE andere klassen vreeselijk zal moeten onderdrukken, ook de middenklasse.

Het zal niet voldoende zijn de arbeidende klasse vreeselijk uit te buiten.

Het zal noodig zijn ook den middenstand, de kleine burgers en boeren, de zwaarste lasten op te leggen, en de loonen der beambten en aangestelden zoo laag mogelijk te houden.

Dit alles, verbonden met den verschrikkelijken nood, het gebrek aan grondstoffen, en aan arbeid, zal de middenklassen op den duur naar de zijde van het Proletariaat drijven 1).

Het Groot-Kapitaal heeft nu de geheele meerwaarde noodig voor zich zelf.

Het Groot-Kapitaal heeft nu de geheele meerwaarde noodig voor zijn kapitalistischen Staat, die zijn middel is om de andere klassen onder zijne heerschappij te houden.

Het deel der meerwaarde, dat de lagere middenklassen kregen, was altijd klein.

Maar nu, na dezen oorlog, en onder het Imperialisme, zal bijna niets voor deze middenklassen over blijven.

Aan deze klassen, aan de lagere, verreweg de talrijkste deelen dezer klassen biedt de socialistische „Staat” nu meer dan de kapitalistische.

Hun biedt het Proletariaat nu meer dan het Groot-Kapitaal.

Het werkelijke Socialisme is beter voor hen dan het Staats-socialisme.

Het deel van de meerwaarde, dat zij van het overwinnende Proletariaat, van het Socialisme krijgen, is grooter dan wat zij krijgen van het Groot-Kapitaal.

1) Door de oorlogswinsten en oorlogsleeningen is gedurende den oorlog de concentratie en de macht van het Groot Kapitaal nog enorm toegenomen. Daardoor is de noodzakelijkheid om het Groot Kapitaal te ontcegenen voor de geheele maatschappij nog dringender.

Het Proletariaat moet zeggen tot de middenklassen, tot ALLE waarlijk arbeidende klassen:

Wij zullen het Groot-Kapitaal, en de Productie-middelen onteigenen, wanneer wij overwinnen. Dan zullen wij ze tot gemeenschappelijk eigendom maken, en ze gebruiken voor allen, ook voor u.

Gesteld voor de keuze, door het imperialistische Kapitalisme onderdrukt te worden en vernietigd, of door het Proletariaat te worden gered, zullen millioenen en millioenen der middelklassen den kant van het Proletariaat kiezen.

Het Proletariaat kan zoo, op den duur, de meerderheid der bevolking op zijn zijde brengen. — Dit is het groote verschil met Rusland.

Dit alles kan het Proletariaat echter alleen dan, wanneer het waarlijk voor het volle Socialisme opkomt, dat wil zeggen, wanneer het strijdt voor de Sociale Revolutie, voor de verwezenlijking van het Socialisme 1).

Het Proletariaat moet tot alle onderdrukten zeggen: Het imperialistische Kapitalisme verplettert u onder lasten, nood, honger, militarisme, moord. Wij helpen u en wij bevrijden u.

Het moet tot de kleine burgers en kleine boeren, tot de lagere ambtenaren en aangestelden zeggen: Het imperialistische Kapitalisme onderdrukt u en vernietigt u door lasten, nood, honger, werkeloosheid, militarisme, oorlog en door nieuwen moord in de toekomst. Wij daarentegen bieden u nu aan een vast bestaansminimum, en later, wanneer wij het Socialisme geheel zullen hebben gevestigd, een vrij, met de besten en hoogsten gelijk bestaan.

Wanneer gij ons helpt het Kapitaal te onteigenen, de banken, de grootbedrijven in industrie, handel, transport en landbouw te onteigenen, te socialiseeren, dan verzekeren wij u **ONMIDDELLIJK** uwe middelen van bestaan, en later, **LANGZAMERHAND EN IN WEST-EUROPA WAARSCHIJNLIJK ZEER SNEL**, een volkomen vrije, aan alle anderen gelijke positie, en een leven als vrije, allen gelijkwaardige arbeiders, in de productie, den ruil, de administratie der socialistische gemeenschap.

1) Over de tactiek die het Wereldproletariaat hierbij volgen moet, spreken wij in het vierde hoofdstuk, waar wij de russische Revolutie behandelen.

Wanneer gij ons helpt het Kapitaal te onteigenen, dan verzekeren wij u inplaats van lasten, nood, honger, militarisme, en steeds nieuwe oorlogen en moord in de toekomst, nadat wij overwonnen zullen hebben, vrijheid, welvaart, geluk, vrede, menselijkheid. Inplaats van beestachtige ruwheid door den oorlog en den strijd, de hoogste menselijke ontwikkeling door samenwerking, broederlijke eendracht, en vrede.

Terwijl het imperialistische Kapitalisme u lasten, nood, honger, militarisme, steeds nieuwe oorlogen, en moord geeft, schenken wij u vrijheid, welvaart, vrede, menselijkheid en geluk.

Millioenen en millioenen in West-Europa weten wat het Socialisme beteekent, zij weten wat de onteigening der grootbedrijven en van het Kapitaal beteekent. De tientallen jaren van propaganda hebben hun werk gedaan, hunne uitwerking gehad. En door den nood, den vreeselijken nood van den oorlog en het Imperialisme, zullen zij begrijpen dat het nu gaat om de keuze, en dat slechts EENE keuze mogelijk is: Kapitalisme en Imperialisme, of Socialisme.

Gesteld voor de keus: Onderdrukking, vernietiging en ondergang door het imperialistische Kapitalisme, of redding en bevrijding door het Socialisme, zullen zij het Socialisme kiezen 1).

Neen, het Proletariaat is machtig genoeg, door zijn aantal, door zijn organisatie, door het aantal zijner bondgenooten.

Wanneer het Proletariaat maar vastbesloten zijn program voor de Revolutie opstelt, en zich het Socialisme stelt als eenig doel.

Het Groot-Kapitaal, het Kapitaal van Duitschland eener-, van Engeland—Amerika anderzijds, het Groot-Kapitaal der Monopolies, Banken en Trusts strijdt om de Verovering der Wereld.

Het Proletariaat verheft zich tegen beide, en de strijd

1) Maar zeker eerst na de opgedane ervaring! Ervaring van den kapitalistischen, door de reformistische en pseudo-marxistische socialisten, ondersteunden of geregeerden staat na den oorlog. Dat die klassen deze ervaring krijgen, daarvoor zal de ontwikkeling der revolutie zorgen.

wordt er een tusschen Groot-Kapitaal der Wereld en Proletariaat der Wereld.

Tusschen het zeer geschokte Kapitaal van Duitschland en Engeland, gesteund door het nog zeer machtige Kapitaal van de Vereenigde Staten 1) ééner- en het Wereldproletariaat anderzijds.

De strijd gaat om de Wereld-Dictatuur. Van het Kapitaal of van den Arbeid. Van Imperialisme of Socialisme.

De vreeselijke nood waarin het Imperialisme de wereld brengt, maakt de Eenheid van het Wereldproletariaat en den steun der lagere middenklassen, aller arbeidende klassen, mogelijk.

En zoo verheft zich dan vóór ons, voor onze oogen, in naaste nabijheid, de Mogelijkheid der Omwenteling, der Verwezenlijking van het Socialisme.

Grijpbaar als een gouden berg, zichtbaar als een gelukkig land, staat het Socialisme het wereldproletariaat voor oogen; het kan het bereiken en voor altijd veroveren. Het voorwerp van het verlangen, de hoop, den strijd is dáár.

Aan de ééne zijde de geheele Natuur. Aan de andere het Proletariaat. — Aan de eene zijde de Aarde, aan de andere de Arbeid. —

Zal de Vereeniging van beide plaats hebben? Zal het Proletariaat de Wereld veroveren? — Zal het de Menschheid tot een Eenheid maken?

Zal de vrije bloei der Menschheid bereikt worden, de vrije bloei van ieder individu door de volkomen beheersching der Natuur, door den samenarbeid van alle menschen? —

Zal de Menschheid niet meer onder de natuurkrachten in de handen van het Kapitalisme en van het Imperialisme verpletterd worden? —

Het hangt alles van het Proletariaat zelf af, of het moedig genoeg is en bewust genoeg. — En of het één is.

Er is slechts één vijand, één gevaar voor het Proletariaat van West-Europa, en der wereld. Dat is de oneenigheid.

Want het Imperialisme van den overwinnaar, der overwinnende groep, zij het Duitschland-Oostenrijk, zij het Engeland-Vereenigde Staten, zal de kapitalistische klassen

1) De grootste vijand van het Wereld-Proletariaat zijn nu en worden altijd meer de Vereenigde Staten. Daar ligt nu het grootste gevaar.

en de reformisten en sociaal-patriotten van alle landen, ook van de overwonnenen, vereenigen tegen het Wereld-Proletariaat.

Iedere kapitalistische staat, en alle kapitalistische staten te samen, zullen zich, geholpen door de sociaal-patriotten en pseudo-Marxisten, tegen de revolutie wenden.

Er zal dan één front gevormd worden. Hier de kapitalistische klasse met de reformistische, chauvinistische „sociaal-demokraten”, dáár het revolutionaire proletariaat.

Wanneer dan het internationale proletariaat niet één is tegen het internationale Kapitaal, dan zal het geslagen worden.

Deze Eenheid kan echter alleen worden en zijn in de Revolutie.

Wanneer het nationale Proletariaat één Imperialisme de voorkeur geeft boven het andere, wanneer het zich door zijn nationale heerschers en zijn sociaal-patriottische reformistische of valsch-marxistische leiders koopen of bedriegen laat, wanneer het zich bij zijn nationaal Kapitalisme, diens Imperialisme en Staatssocialisme aansluit, — wanneer het internationale Proletariaat verdeeld blijft, een deel het andere in den steek laat en verraadt, — wanneer dan een deel na het andere door het internationale Imperialisme verpletterd wordt, — dan, ja dan zal de Wereld-Revolutie nog niet gelukken en zullen wij een nieuw tijdperk van Kapitalisme, Imperialisme en Militarisme beleven en moeten verdragen.

En ook wanneer de Revolutie niet terstond slaagde, wanneer het Proletariaat bij den eersten aanval nog geslagen werd, en het jaren noodig had om tot de overwinning te komen, ook dan moet de Eenheid van het internationale Proletariaat gemaakt worden.

De Eenheid van het internationale revolutionaire Proletariaat moet in elk geval de vrucht zijn van dezen eersten wereldoorlog.

Want alleen een nationaal en internationaal door en in de Revolutie eensgezind Wereld-Proletariaat kan het Imperialisme omverwerpen, en de nieuwe socialistische Maatschappij opbouwen.

In het begin van den grooten strijd voor het Socialisme zal zeker nog ieder nationaal Proletariaat alleen strijden tegen zijn eigen Imperialisme. Maar in de mate waarin de strijd verder gaat, zal de internationale Eenheid in de Revolutie ontstaan.

Er moet eene Internationale ontstaan, welker leden te samen, op elkander gesteund, op één front strijden tegen het internationale Imperialisme en Kapitalisme.

Eene Internationale als een vakvereeniging of een bond van vakvereenigingen, waarin elkander te helpen en te beschermen plicht is voor de nationale partijen, zooals in een vakvereeniging voor de leden, en waar elkander niet te helpen een even groote schande is als in een vakvereeniging het onderkruipen, of in een verbond van vakvereenigingen het niet meedoen aan een algemeene werkstaking.

De nieuwe Internationale, die nu tijdens of na den oorlog ontstaan zal, moet eene Internationale zijn van Eenheid van den revolutionairen strijd van het geheele Wereldproletariaat te samen tegen het Wereldkapitaal.

De Revolutionairen moeten dus alles doen, opdat deze Eenheid tot stand komt.

Opdat nu deze Eenheid, deze nieuwe Internationale, tot stand kome, die alleen de Revolutie uitvoeren, en het Socialisme vestigen en opbouwen kan, zullen wij de grondlijnen, de beginselen van een algemeen program pogen te schetsen, waarmede het internationale Proletariaat de Revolutie in West-Europa, Noord-Amerika en de Wereld zou moeten maken.

INTERNATIONAAL REVOLUTIONAIR PROGRAM.

De Staatsmacht in de handen van het Proletariaat.

De Wetgeving door het Proletariaat.

Verzekering van een Bestaans-Minimum aan alle Arbeiders en hen die met Arbeiders gelijk te stellen zijn.

Beheer over en Regeling van de geheele Productie, van den Handel, het Transport, door het Proletariaat.

Beheer over en Regeling van de Distributie der Producten door het Proletariaat.

Arbeidsplicht voor allen.

Annulleering der Staatsschulden.

Confiscatie van de Oorlogswinsten.

Belasting uitsluitend op Kapitaal en Inkomen, de eerste stijgend tot Onteigening van het Vermogen.

Onteigening der Banken.

Onteigening van alle groote Bedrijven.

Onteigening van den Bodem.

Rechtspraak door het Proletariaat.

Afschaffing van alle Tollen en Tarieven.

Afschaffing van het militaire Stelsel, Bewapening van het Proletariaat 1).

VERKLARING VAN DIT PROGRAM.

Het eerste artikel van dit program geeft het Proletariaat het middel om den ouden kapitalistischen staat d.w.z. zijne machtsmiddelen, zijn bureaucratie, politie, rechtbanken en leger op te heffen en te vervangen door proletarische.

Het tweede artikel geeft het de macht de nieuwe maatschappij, de sociale Republiek, te stichten en op te bouwen.

Deze middelen en deze macht moeten alleen aan het Proletariaat gegeven worden, omdat dit de eenige klasse is, die het Socialisme verwezenlijken kan.

1) Op veel punten is dit program gelijk aan datgene, dat door de Sociaaldemocratische Partij in Holland aan de conferentie in Kiental is voorgelegd, als grondslag voor de internationale actie.

Door het voorbeeld der russische revolutie geleerd, hebben wij vele der voornaamste punten veranderd of toegevoegd.

Natuurlijk zou het Proletariaat aan andere elementen der bevolking, die zich aan het Proletariaat trouw getoond hebben deze rechten kunnen geven.

Het derde artikel is het artikel waarop de revolutie berusten moet. De arbeiders, het Proletariaat als geheel, dat door de kapitalistische klasse wordt prijsgegeven aan den honger, de werkeloosheid, de ellende, en de armoede, krijgt door dit punt de zekerheid, dat de revolutie hem den grondslag van zijn bestaan verzekert, b.v. door verdeling der levensmiddelen, woningen, enz.

Deze grondslag moet echter ook den kleinen burgers en boeren, den verminkten, den weduwen en weezen, den van hun zonen of kostwinners beroofden, en allen die door den oorlog geen voldoende bestaan meer hebben, gewaarborgd zijn.

Zooals wij reeds zeiden: de hulp voor het oogenblik, de volkomen bevrijding voor de toekomst, moet aan ALLE onderdrukten beloofd worden.

Op deze wijze is dit artikel van het program de voorwaarde voor de overwinning der Revolutie. Want de arbeiders, de door den oorlog getroffen kleine burgers en boeren, kunnen, wanneer zij tezamen optreden, het Kapitalisme ten val brengen, het Socialisme verwezenlijken. Zij hebben, wanneer zij hun belangen inzien en zich vereenigen, de meerderheid.

Het vierde en vijfde punt: Regeling der geheele productie, van den handel, het transport, en van de distributie door het Proletariaat, zijn de eenige middelen waardoor, in verbinding met het zesde punt: Arbeidsplicht voor allen, een Socialistische Maatschappij uit de puinhoopen der oude kan worden opgebouwd.

Terwijl de kapitalistische Staat het Staatsocialisme wil invoeren, waarborgen zij het werkelijke Socialisme. Zij moeten dus onmiddellijk volgen op de verzekering van het bestaan aan alle arbeiders, en vóór alle andere komen.

De vier volgende artikelen: Annullering van alle staatschulden, confiscatie van de oorlogswinsten, belastingen uitsluitend op kapitaal en inkomen, de eerste tot vermogensonteigening toe, onteigening van alle banken, moeten

de middelen leveren om ten eerste artikel 3 uit te voeren, en ten tweede om de nieuwe maatschappij te vestigen en op te bouwen.

Het spreekt van zelf, dat bij de belastingen op inkomen een minimum gesteld moet worden, waaronder geen belastingen geheven worden.

Het elfde punt: Onteigening der grootbedrijven omvat de grootbedrijven van de industrie, de mijnen, den handel, het transport, en vormt, in verband met de onteigening der banken, den grondslag voor het Socialisme. Het is niet in tegenspraak met het vierde en vijfde artikel. Want hier is sprake van de regeling, het beheer, de controle der GEHEELE productie en distributie, d.w.z. van de controle der productie van ALLE bedrijven, ook der kleine. Het onteigenen der kleine bedrijven kan, door hun groot aantal, evenwel nog niet terstond geschieden.

Wat den landbouw aangaat, moet de onteigening van den bodem, het verklaren van den bodem tot gemeenschappelijk bezit, in beginsel gesteld worden. In de werkelijkheid is zij echter nog niet uitvoerbaar. Slechts het groot-landbouwbedrijf moet reeds nu onteigend worden, en geëxploiteerd door de gemeenschap zelf, of door coöperatief voor de gemeenschap werkende landarbeiders en kleine boeren.

Maar het middel- en kleinbedrijf zou over het algemeen zeker nog in geen land onteigend kunnen worden, evenmin als men deze in handel en bedrijf terstond onteigenen kan. Daartoe zijn deze bedrijven te talrijk, en ontbreken de landbouwmachines voor het grootbedrijf nog te zeer. Daar, in het klein- en middenbedrijf, zouden de coöperatie, de intensieve cultuur, het machinale bedrijf, voorloopig bevorderd moeten worden, en eerst nadat alle voorwaarden voorhanden waren, zou men tot de onteigening kunnen overgaan.

De grens tusschen groot- en kleinbedrijf zou, in verschillende landen, provincies en bedrijven, verschillend zijn. Men zou in het eene land, provincie of bedrijf, een geheel andere maatstaf van onteigening nemen dan in het andere.

De rijke grondbezitter en de rijke boer zouden toch door de belastingen, de gemiddelde boer bovendien nog door de onteigening der hypotheekbanken voldoende kunnen getroffen worden.

De pacht zou niet meer aan den rijken grondeigenaar, maar aan den socialistischen staat betaald worden.

En daar de geheele handel gecentraliseerd en centraal geregeld zou zijn, had de gemeenschap de producten van den bodem toch in ieder geval in de hand.

Tot de kleine boeren en landarbeiders moet het Proletariaat zeggen: Wij geven u zooveel mogelijk nu reeds de groote bedrijven en de groote bezittingen, tot een communistisch coöperatief grootbedrijf. En wij zullen zoo snel mogelijk, zoodra de productiekrachten, machines, enz. het ons veroorloven, d.w.z. langzamerhand, het geheele grondbezit en het geheele landbouwbedrijf coöperatief-communistisch omvormen, waarin gij dan allen uwe aan alle anderen evenwaardige plaats bekomt. Hebt geduld, en helpt ons door uw politieken en economischen arbeid deze taak, deze maatschappelijke verandering ten uitvoer brengen.

Tot de gemiddelde boeren moet het Proletariaat zeggen: Wij garandeeren u den toevoer van machines, mest, voeder, zoo snel als het na den oorlog slechts mogelijk is. Wij garandeeren u uwen afzet. Wij zullen uwe coöperaties en bedrijven op iedere wijze en uit alle macht bevorderen. Wij laten u uwe bedrijven en bezittingen zoo lang, tot wij in staat zullen zijn, geleidelijk, met uwe hulp, het grondbezit communistisch, alle bedrijven tot grootbedrijven en ook communistisch te maken. Dan zult gij als coöperatief arbeidende boeren in groote, op maatschappelijken grondslag communistisch arbeidende bedrijven de gemeenschap dienen, en niet langer het privaatkapitaal.

Wij zullen deze verandering geleidelijk, al naar den aard der krachten, der machines etc., waarover wij beschikken, zoo snel mogelijk, in overleg met u, ten uitvoer brengen.

Deze maatregel doet den kleinen boeren en landarbeiders geen beloften, die toch niet nagekomen kunnen worden, en die, niet uitgevoerd, deze elementen weer tot de contra-revolutie zouden brengen.

Op deze wijze, door dezen maatregel, in verbinding met den maatregel van het derde artikel van dit program, zal

men de groote massa der kleine boeren tot vrienden der Revolutie, de groote massa der gemiddelde boeren ten minste niet tot haar directe vijanden maken.

Deze regeling der agrarische kwestie, die door de ontwikkeling der productiekrachten en verhoudingen voorgeschreven wordt, is de éénig mogelijke.

Het dertiende artikel: Rechtspraak door het Proletariaat, geeft de revolutionaire klasse alléén de macht de sociale republiek, de nieuwe maatschappij voor aanvallen te behoeden.

Het voorlaatste artikel: Afschaffing aller tollén en tarieven, beoogt het volkomen vrije verkeer tusschen de volken, de opheffing van een groote oorzaak van vijandschap tusschen hen, en de internationale regeling der productie en der distributie.

De laatste eisch: Afschaffing van het militaire stelsel, bewapening van het Proletariaat, is de kroon op het program. Zijn eerste deel heft het kapitalistische militarisme, den kapitalistischen oorlog, het Imperialisme op, en terzelfder tijd het sterkste middel, dat het Kapitalisme had om de proletarische klasse in slavernij te houden. Zijn tweede deel geeft den proletariërs de middelen in handen om de Revolutie van binnen, en tegen alle machten die haar van buiten zouden willen vernietigen, te beschermen.

Hiermede is dit program voldoende toegelicht.

Het is absoluut noodzakelijk, dat de Revolutionaire Communisten zich zoo snel mogelijk, zoo mogelijk terstond, een internationaal program scheppen. Wanneer de Revolutie niet gelijktijdig en éénsgezind wordt gemaakt, wanneer zij in een reeks van ongeordende opstanden verloopt, dan zal zij mislukken, en in bloed verstikt worden.

Het voorbeeld der Russische Maximalisten toont aan, wat een duidelijk, vóór de Revolutie vastgesteld program vermag.

Het toont echter ook, wat er gebeurt, als de buitenlandse revolutionairen niet gelijktijdig en met hetzelfde program opstaan.

Het program moet zijn alleen-revolutionair. Dat wil zeggen, het moet alleen eischen, voorwaarden inhouden, die de Revolutie mogelijk maken.

Het moet dus weglaten alle eischen van enkel hervormenden aard, als de achturedag, de arbeidswetgeving, etc.

Het moet dus ook weglaten al die mooie dingen die eerst na de overwinning uitgevoerd kunnen worden, als gelijk onderwijs aan allen, verbinding van productieven arbeid met onderwijs, regeling van het woningvraagstuk, enz., kortom, alle bijzonderheden der wetgeving.

Want het program moet zoo eenvoudig mogelijk zijn, opdat alle arbeiders het kunnen begrijpen, als uitsluitend de Revolutie ten doel hebbend, opdat het de arbeiders aller landen vereenige voor de Revolutie.

Het program moet verder van dien aard zijn, dat alle Socialistten zich erop vereenigen kunnen. Ook daarom moeten bijzonderheden over wetgeving weggelaten worden, die al naar de ontwikkeling der verschillende landen verschillend kunnen zijn.

Ten slotte is het noodzakelijk dat het ALLEEN de werkelijk revolutionairen vereenigt, en alle niet werkelijk revolutionairen door den inhoud alleen reeds uitsluit.

Aan al deze eischen beantwoordt dit program.

Tenslotte hebben wij nog een opmerking te maken, die van het allerhoogste belang is voor het Proletariaat.

Het Proletariaat moet bedenken, dat na den oorlog de staking, zelfs de algemeene staking, niet ALLES bereiken kan, omdat er door het ontbreken van kapitaal, grondstoffen, en machines, slechts weinig vraag naar arbeid zal zijn.

Wanneer het Proletariaat echter ontwapend is, zal de heerschende klasse het zoo ontzettend knevelen, de nood, de honger, de werkeloosheid, zullen het zoozeer doen lijden, dat het zal MOETEN overgaan tot opstanden. Dan zal er een vreeselijk bloedbad onder de proletariërs worden aangericht, want de heerschende klassen zullen troepen onder de wapens houden uit de contra-revolutionaire klassen. Dan zal het Proletariaat waarschijnlijk neergeslagen worden.

Wanneer daarentegen het Proletariaat zijn eischen vóór de demobilisatie stelt, de eischen van dit, of van een ander

dergelijk program, dan zal de heerschende klasse voor de overmacht van het Proletariaat en de met hen verbonden elementen wijken, en zal zonder bloedvergieten aan de eischen worden toegegeven.

Ook daarom moet het revolutionaire Proletariaat zoo snel mogelijk, d.w.z. onmiddellijk, een program vaststellen.

Wij meenen, dat een dergelijk revolutionair program van nu af aan het strijdprogram aller partijen worden moet. Dat het, maar dan natuurlijk zeer uitgebreid, het Erfurter program vervangen moet.

Wij geven dit program en zijn toelichting natuurlijk slechts als voorstellen.

Het is de zaak van de nieuwe Internationale het program zelf vast te stellen, en onmiddellijk te publiceeren.

Daartoe roepen wij de revolutionairen van alle landen, de nieuwe Internationale op.

Zoo staat dan, behalve de noodzakelijkheid, ook de mogelijkheid van de West-Europeesche, en daarmede van de Wereld-revolutie vast.

Een machtig Proletariaat, machtig door zijn aantal en door zijn organisatie, is aanwezig, en zijn hulp troepen zijn aanwezig.

En er is een maatschappij, rijp voor het Socialisme, die reeds tot het Staatssocialisme overging.

En de weg naar die Maatschappij, het program van actie, is duidelijk voor het Proletariaat.

De vereeniging van beide, de beheersching van de Maatschappij door het Proletariaat, is mogelijk. Het Socialisme schittert in de naaste toekomst.

De vraag is: Zal het Proletariaat de lichamelijke en de geestelijke kracht hebben om het Groot-Kapitaal aller Staten, het Wereld-Imperialisme te overwinnen?

Het zal de kracht daartoe hebben alleen als het één is.

Zal het die Eenheid bereiken kunnen?

Opdat nu het West-Europeesche Proletariaat door het voorbeeld, dat het Russische Proletariaat het reeds heeft gegeven, zijn weg zie tot die Eenheid, zullen wij nu de Russische Revolutie behandelen.